

Formare continuă

Pedagogizare pentru pedagogi

Pe 31 mai 2013 la Centrul de Formare Continuă din campusul Râșcani al UTM o nouă serie de cadre didactice de la diferite facultăți a intrat în posesia certificatelor de perfecționare profesională psiho-pedagogică. Evenimentul a produs un ecou pozitiv ca de fiecare dată cu ocazia și altor serii trecute prin acest program de așa-zisa pedagogizare a pedagogilor.

Dna **Maria Vasilev**, șefa Departamentului de Formare Continuă a cadrelor Didactice, conf., dr., ne-a oferit câteva detalii privind calitatea și necesitatea acestor cursuri: volumul cursului este de 900 de ore, inclusiv 200 ore de contact direct, iar 700 ore – lucru individual.

Acest volum impresionant de exercițiu didactic semnifică o abordare profund științifică a formării cadrelor didactice într-o instituție didactică de profil ingineresc, precum este UTM. Despre calitatea cursurilor vorbește și componența disciplinelor înglobate în volumul general de 900 ore: „Pedagogia școlii superioare” – 90 ore; „Didactica disciplinelor tehnice” – 90; „Tehnici moderne de predare” – 60; „Psihologia personalității” – 60; „Psihologia comunicării” – 60; „Psihologia inginerescă” – 30; „Deontologia didactică” – 30; „Psihologia dezvoltării” – 60; „Tehnologii informaționale în educație” – 120 ore. Totodată, fiecare cursant trebuie să scrie și o teză de absolvire, pentru care se afectează 100 ore. Mai luăm în calcul și faptul că pe lungimea cursurilor se realizează și multă practică pedagogică – 200 ore. Oglinda acestei programe de pedagogizare pare a fi un curs universitar pedagogic autentic, iar asta influențează și calitatea actului de conlucrare profesor-student în stilul nou al Proceso-ului Bologna.

Profesorii UTM, diferiți ca vârstă și stagi

de muncă, veniți benevol la aceste cursuri de formare continuă, se numesc formabili. Aici ei se află în rol de studenți și astfel pedagogia și psihologia se resimt direct: a fi profesor înseamnă nu doar a expune noțiuni, termeni, formule, diagrame, schițe tehnice etc., dar și a căuta să simți sufletul (psihicul) celui pe care îl instruiști și căile-metodele (pedagogia) cu ajutorul cărora să predai mai concludent știința respectivă.

Di **Ion Fiodorov** de la FCIM zice că deși anterior simțea intuitiv multe aspecte psihopedagogice, nu avea totuși argumente științifice. Aici însă a „descoperit” lumea psihopedagogiei. Ceea ce impresionează în conținutul și atmosfera acestor cursuri de psihopedagogie pentru noi, profesorii de constituție tehnico-inginerescă, să spunem așa, este că formatorii ne-au tratat pe noi, formabilii, ca de la egal la egal. Acest argument psiho-pedagogic ni s-a impregnat adânc în conștiință: și noi trebuie să tratăm studentul de la egal la egal. Sigur că în anumite aspecte: aspectul ființării ca om și aspectul evaluării juste și transparente a meritelor.

Evaluarea/aprecierea studentului este un lucru extraordinar de delicat din punct de vedere psihologic, finețea căruia poate să o atingă cu succes doar un om cu o pregătire pedagogică. De regulă, studentul tinde să-și supraaprecieze meritele, iar profesorul nu trebuie să greșească, subaprecindu-le. Între profesor și student trebuie să existe o relație asertivă, una ce ține seama de interesele obiective ale ambelor părți. Sunt niște lucruri foarte delicate în sfera comunicării, or ele nefiind totuși măsurabile cu exactitate matematică, cer anumite cunoștințe specific psiho-pedagogice.